

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: A. S.**, bytem P., *zastoupeného Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 7. 2016, čj. MV-67263-4/SO-2016,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti byla zamítnuta pro nesplnění podmínek uvedených v § 114 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) [rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 4. 2016, čj. OAM-8145-8/CD-2016, ve spojení s rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 19. 7. 2016, čj. MV-67263-4/SO-2016].

II. Žaloba

a) Správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 správního řádu, a došlo rovněž k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala (především žalobce).

b) Nalézací správní orgán zamítl žádost žalobce z důvodu, že nebyly splněny podmínky uvedené v § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Tento postup správního orgánu je však nesprávný, neboť důvody pro nevydání cestovního průkazu totožnosti jsou jasně stanoveny v § 115 zákona o pobytu cizinců, nelze tedy obecně zamítnout žádost s odkazem na nesplnění podmínek.

c) Žalovaná argumentuje tím, že žalobce má možnost požádat o vydání cestovního průkazu Policii dle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců a může si tedy cestovní doklad obstarat tímto způsobem, avšak zajisté muselo být žalované známo, že tato žádost byla Policií taktéž zamítnuta. Policie zase argumentovala v podstatě tím, že nemůže žalobci vydat cestovní průkaz totožnosti, jelikož má za to, že jeho žádost o přechodný pobyt nasvědčuje tomu, že nehodlá vycestovat, a má požádat Ministerstvo vnitra o vydání cestovního průkazu totožnosti. Vzhledem k tomu, že měl žalobce podanou žádost o přechodný pobyt, řízení o níž však bez cestovního dokladu bylo nepravomocně zastaveno, dostal se do „bludného kruhu“, neboť v zákoně o pobytu cizinců se nachází mezera, do které spadá žalobce, neboť si správní orgány „přehazovaly“ žalobce jeden na druhého a ani jeden z nich si nepřišel kompetentní k vydání cestovního průkazu totožnosti, ač byly objektivně splněny důvody na vůli žalobce nezávislé, pro které neměl možnost si obstarat cestovní doklad země původu.

d) Žalobce podal předmětnou žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti z důvodu, že ačkoli na území České republiky žije více než 13 let, v současnosti nemá žádný cestovní doklad a ani si jej nemůže z objektivních důvodů opatřit. Těmito důvody jsou především skutečnost, že na žalobce byl vydán Ukrajinou zatýkácí rozkaz, kdy s ním bylo vedeno extradiční řízení, ve kterém však ministryně spravedlnosti nepovolila předání na Ukrajinu.

e) Žalobce sice nepobývá v současnosti na území ČR na základě žádného přiděleného pobytového oprávnění požadovaného ust. § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, ale pobýval zde stále legálně na základě fikce pobytu podle § 87y téhož zákona. Vzhledem k tomu, že správní orgány nebyly ochotny mu cestovní průkaz totožnosti vydat, tak ani přechodný pobyt udělen mít nemůže, ač by mu byl zajisté udělen. Ust. § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nelze vykládat tak přepjatě formalisticky, jak to dělají správní orgány. Zákonodárce měl zajisté za to, že i v situaci, že cizinec se nachází na území ČR legálně, tj. i ve fikci pobytu, mu může být cestovní průkaz totožnosti vydán.

Z dikce zákonného ustanovení dle žalobce jasně plyne, že cestovní průkaz totožnosti slouží zejména jako náhrada cestovního dokladu cizinci, který nedisponuje platným cestovním dokladem vydaným orgány státu svého původu, nemůže si jej z objektivních důvodů obstarat a při svém legitimním pobytu na území potřebuje doklad umožňující mu cestovat. Žalobce poukázal rovněž na to, že na vydání cestovního průkazu totožnosti je zcela závislé správní

řízení ve věci žádosti žalobce o udělení povolení k pobytu, kdy toto nebylo žalobci uděleno, jelikož formální podmínkou pro udělení přechodného pobytu je předložení cestovního dokladu či dokladu obdobného, kterým je i cestovní průkaz totožnosti ve smyslu § 114 zákona o pobytu cizinců. V dané souvislosti žalobce zdůraznil, že případné nevydání cestovního průkazu totožnosti by bylo nutně porušením principu dobré správy, kdy správní orgán nejenže má povinnost snažit se pokud možno účastníkům řízení vycházet vstříc, ale rovněž tak šetřit jejich práva a oprávněné zájmy a vždy také dbát, aby bylo vydáno tzv. *spravedlivé rozhodnutí* tak, jak stanoví princip materiálně právního státu, jenž stanoví zákonné „mantinely“ nejen správnímu řízení.

Z obecného hlediska shledal žalobce vhodným připomenout, že Ústavní soud ve své konstantní judikatuře již mnohokrát poukázal na to, že netoleruje orgánům veřejné moci a především obecným soudům formalistický postup za použití v podstatě sofistikovaného odůvodňování zřejmé nespravedlnosti. Mimo jiné přitom zdůraznil, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku, a že povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad (např. nález ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, nebo nález ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. 19/98). Při výkladu a aplikaci právních předpisů nelze opomíjet jejich účel a smysl, který není možné hledat jen ve slovech a větách toho kterého předpisu, ve kterém jsou vždy přítomny i principy uznávané demokratickými právními státy. Ústavní soud rovněž několikrát uvedl, že z pohledu ústavněprávního je nutno stanovit podmínky, při splnění kterých nesprávná aplikace ústavního práva obecnými soudy má za následek porušení základních práv či svobod. Ústavní soud spatřuje tyto podmínky zejména v následujících okolnostech: Základní práva a svobody v oblasti jednoduchého práva působí jako regulativní ideje, pročež na ně obsahově navazují komplexy norem jednoduchého práva. Porušení některé z těchto norem, a to v důsledku svévole anebo v důsledku interpretace, jež je v extrémním rozporu s principy spravedlnosti (např. přepjatý formalismus), pak zakládá dotčení na základním právu a svobodě (např. nález ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/99). Ústavní soud považuje za samozřejmé a určující pro nalézání práva, že je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být – jako v dané věci – značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje orgány veřejné správy či obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité.

Vzhledem k výše uvedenému považoval žalobce za zjevné, že žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti byla důvodná, když tento žije na území již velmi dlouhou dobu, je zde plně integrován, Ukrajina proti jeho osobě vedla trestní stíhání, navíc na území ČR se nachází dcera žalobce, která je státní příslušnicí České republiky. Je zjevně nespravedlivé a v rozporu s výše uvedenými principy bránit žalobci v získání cestovního průkazu totožnosti a toto odůvodňovat fakticky jenom odkazem na momentální absenci pobytového oprávnění na území, tedy fakticky lpěním na doslovném textu zákona, když evidentně je takový postup vůči

žalobci nespravedlivý a přepjatě formalistický. Případné nevydání průkazu žalobci tak je nejen v přímém rozporu s právními předpisy ČR, terminovanými především předpisy ústavního charakteru a mezinárodními dokumenty, ale vzhledem k tomu, že odepření vydání průkazu ani není ve veřejném zájmu, bylo by takový postup nutno považovat za zjevnou libovůli správního orgánu bezdůvodně škodící účastníku řízení.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců se k žalobě písemně vyjádřila dne 23. 9. 2016 pod čj. MV-67263-7/SO-2016.

Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že námitky uváděné v podané žalobě jsou v podstatě totožné s námitkami uvedenými v odvolání. S ohledem na to odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém byla většina námitek řádně vypořádána. Žalovaná dále konstatovala, že jestliže měl žalobce za to, že nebylo postupováno v souladu s ustanovením § 3 správního řádu, je žalovaná po prostudování spisového materiálu přesvědčena, že v daném případě bylo rozhodováno na základě dostatečně zjištěného stavu věci a spisový materiál rovněž poskytoval dostatečnou oporu vydaným rozhodnutím. K námitce, že správní orgány nepostupovaly v souladu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, je žalovaná po prostudování spisového materiálu přesvědčena, že nedošlo k pochybení při aplikaci těchto ustanovení a v daném případě neshledala porušení těchto zásad. Rovněž námitku formalismu neshledala žalovaná důvodnou a konstatovala, že aplikace zákona o pobytu cizinců provedená oběma správními orgány není nepatříčná a ani v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

IV. Jednání před soudem

Zástupce žalobce při jednání před soudem dne 24. 5. 2017 uvedl, že žalobce dne 19. 1. 2006 požádal o udělení mezinárodní ochrany. Jeho žádost byla zamítnuta zhruba po 8 a půl letech. V rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany probíhalo řízení o vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu. Ministryně spravedlnosti České republiky však nepovolila jeho vydání do domovské země. V současné době je vyloučeno, aby si žalobce opatřil jakýkoliv doklad Ukrajiny. Po skončení řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal o udělení povolení k trvalému pobytu podle § 67 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo vnitra ovšem shledalo, že žalobce je rodinným příslušníkem občana Evropské unie a že se proto na něj uvedené ustanovení nevztahuje. S ohledem na toto konstatování žalobce požádal o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. V rámci tohoto řízení byl předložen původní cestovní doklad, který však následně pozbyl platnosti. Před vydáním rozhodnutí Ministerstvo vnitra žalobce znovu vyzvalo k předložení cestovního dokladu. Jelikož žalobce cestovní doklad nepředložil, byla žádost o povolení k přechodnému pobytu zamítnuta. Důvodem, proč Ministerstvo vnitra nevydalo žalobci cestovní průkaz totožnosti, je zase naopak to, že v České republice nemá povolení k přechodnému pobytu. Žalobce se v podstatě dostal do jakéhosi bludného kruhu, je jakousi obětí možná drobných mezer v zákoně. Zástupce žalobce má nicméně za to, že správní orgány disponují dostatečnými prostředky a zejména možnostmi žalobcovu situaci vyřešit, samozřejmě při respektování základních zásad správního řízení. Správní orgány se však těmito zásadami

neřídily a právní normy vykládaly zcela jednoznačně v neprospěch žalobce. Ten nemůže získat cestovní průkaz totožnosti, a proto nemůže získat povolení k přechodnému pobytu. Povolení k trvalému pobytu nemůže získat proto, že pobýval v řízení o mezinárodní ochraně a je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Z toho důvodu si může podat jediné žádost o přechodný pobyt, ke které ale potřebuje cestovní průkaz totožnosti. To se točí pořád a pořád dokola. V daném případě jde o výklad ust. § 114 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, tedy zda tzv. fikce je přechodným pobytem, který má toto ustanovení na mysli. Již samotný výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, jak vyplývá z žalobní námitky uvedené v části II. pod písmenem b), je nesprávný. Ten výrok totiž obsahuje pouze ust. § 114 odst. 5 zák. č. 326/1999 Sb., aniž by tam bylo uvedeno konkrétní ustanovení, a to nejenom to, podle kterého je žádost zamítnuta, ale i to, podle kterého se o vydání cestovního průkazu totožnosti žádalo. K tomu, aby výrok rozhodnutí byl jedinečný, nezaměnitelný a zákonný, je potřeba, aby bylo uvedeno konkrétní ustanovení, podle kterého žádost byla podána, a následně konkrétní ustanovení, podle kterého žádost byla zamítnuta. Nic takového výrok neobsahuje, ten obsahuje pouze odkaz na ust. § 114 odst. 5 bez jakékoliv bližší identifikace s tím, že nebyly splněny podmínky v tomto ustanovení uvedené. Při nerespektování základních zásad správního řízení může docházet k takovým absurdním situacím, jako je situace žalobce, který se rozhodováním správního orgánu dostal do situace, která podle Ministerstva vnitra nemá žádné řešení, byť zde žalobce pobývá v podstatě po dobu zhruba 15 let. Podstata rozhodování správních orgánů je v tom, že ust. § 87y zákona o pobytu cizinců nelze zaměňovat s povoleným přechodným pobytem, nejsou tedy splněny podmínky podle § 114 odst. 5 písm. a), tj. že žalobci byl povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Zástupce žalobce je přesvědčen, že z § 87y zcela jednoznačně nevyplývá, co měl zákonodárce na mysli tím přechodným pobytem, protože od podání žádosti do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti o přechodný pobyt se ten pobyt považuje za přechodný a není zřejmé, zda se jedná o fikci tzv. přechodného pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie nebo jakéhosi jiného druhu přechodného pobytu. Zástupce žalobce poukazuje na ust. § 87y, § 88 odst. 3 a § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, kdy se jedná v podstatě o obdobné situace v souvislosti s tzv. fikcí pobytu. Smyslem ust. § 87y není poskytnout cizinci jakési obvyčejné oprávnění pobývat na území České republiky, ale v podstatě do té doby, než se o tom rozhodne, tak jej postavit do situace, kdy jeho pobyt se považuje za přechodný, a to přechodný jako rodinného příslušníka občana Evropské unie. V přezkoumávané věci nebyly dodrženy základní zásady správního řízení, zejména zásada výkladu právních norem ve prospěch účastníka řízení. Jedná se o naprosto typický příklad přepjatého formalismu, který může hraničit až s jakýmsi zneužitím práva. Podle názoru zástupce žalobce je potřeba odlišit kategorii rodinných příslušníků občanů Evropské unie od klasických cizinců z třetích zemí, formální náležitosti a požadavky vůči těmto rodinným příslušníkům mají být sníženy, má se jim vycházet vstříc (viz směrnice Evropského parlamentu a Rady).

V dalším se odkazuje na vyjádření zástupce žalobce zachycené na zvukovém záznamu z jednání před soudem dne 24. 5. 2017.

V. Posouzení věci krajským soudem

Zdejšímu soudu napadly dva návrhy žalobce na zahájení řízení: žalobou vedenou pod sp. zn. 30A 131/2016 žalobce brojil proti zamítnutí žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti a žalobou vedenou pod sp. zn. 30A 132/2016 žalobce brojí proti zastavení řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Soud neshledal žalobu vedenou pod sp. zn. 30A 131/2016 důvodnou.

1) Dosavadní postup

Z předložených správních spisů (a z www.nssoud.cz) zdejší soud zjistil, že žalobce dne 19. 1. 2006 podal Ministerstvu vnitra žádost o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu.

Rozhodnutím ze dne 19. 9. 2006, čj. OAM-85/VL-07-L06-2006, Ministerstvo vnitra neudělilo žalobci mezinárodní ochranu pro existenci důvodů podle § 15 a § 15a zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra byla podána žaloba ke krajskému soudu. Rozsudkem ze dne 30. 4. 2007, čj. 16 Az 12/2006-49, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2006, čj. OAM-85/VL-07-L06-2006, zamítl. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 31. 3. 2011, čj. 4 Azs 60/2007-136, Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2007, čj. 16 Az 12/2006-49, zrušil a věc vrátil uvedenému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem ze dne 4. 8. 2011, čj. 16 Az 5/2011-174, Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 19. 9. 2006, čj. OAM-85/VL-07-L06-2006, zrušil a věc vrátil Ministerstvu vnitra k dalšímu řízení.

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2014, čj. OAM-85/VL-07-P12-R2-2006, Ministerstvo vnitra neudělilo žalobci mezinárodní ochranu z důvodu nesplnění podmínek uvedených v § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí Ministerstva vnitra byla podána žaloba ke krajskému soudu. Rozsudkem ze dne 20. 7. 2015, čj. 42 Az 5/2014-45, Krajský soud v Ústí nad Labem žalobu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 7. 2014, čj. OAM-85/VL-07-P12-R2-2006, zamítl. Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. Rozsudkem ze dne 5. 11. 2015, čj. 6 Azs 181/2015-31, Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 7. 2015, čj. 42 Az 5/2014-45, zamítl.

Dne 2. 5. 2014 pod čj. MSP-251/2008-MOT-T/105 ministryně spravedlnosti České republiky nepovolila vydání žalobce k trestnímu stíhání na Ukrajinu na základě zatýkacího rozkazu Okresního soudu v Krivém Rogu, Ukrajina, ze dne 13. 1. 2004.

Rozhodnutím ze dne 13. 2. 2016, čj. OAM-258618-10/MC-2015, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žalobci podle § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odňalo cestovní průkaz totožnosti, neboť pominuly důvody jeho vydání. Jelikož žalobci zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, pominuly důvody pro

vydání cestovního průkazu totožnosti a správní orgán je povinen cestovní průkaz totožnosti odejmout.

Dne 3. 3. 2016 žalobce podal Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců, neboť si nemůže opatřit doklad jiným způsobem na své vůli nezávislém. Rozhodnutím ze dne 8. 4. 2016, čj. OAM-8145-8/CD-2016, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zamítlo žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti pro nesplnění podmínek uvedených v § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání. Rozhodnutím ze dne 19. 7. 2016, čj. MV-67263-4/SO-2016, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců odvolání žalobce zamítla a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 8. 4. 2016, čj. OAM-8145-8/CD-2016, potvrdila.

Při jednání před soudem dne 24. 5. 2017 zástupce žalobce předložil soudu rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 22. 6. 2016, čj. CPR-11819-2/ČJ-2016-930310-V261, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytových agend, ze dne 1. 4. 2016, čj. KRPU-50531-7/ČJ-2016-000026, kterým bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců se zamítá a podle § 115 odst. 1 téhož zákona se cestovní průkaz totožnosti žalobci nevydává.

Lze tedy shrnout, že žalobce pobývá v České republice od roku 2003. Dne 19. 1. 2006 požádal o udělení mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. V průběhu řízení o mezinárodní ochraně bylo žalobci uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 78b zákona o azylu. Současně mu byl z důvodu uvedeného v § 114 odst. 5 písm. b) zákona o pobytu cizinců vydán cestovní průkaz totožnosti s platností do 12. 8. 2016. Řízení o mezinárodní ochraně skončilo dnem nabytí právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, čj. 6 Azs 181/2015-31. Tímto dnem (= 9. 11. 2015) zanikla platnost uděleného víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území. Jelikož žalobci zanikla platnost víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, byl mu podle § 115 odst. 1 zákona o pobytu cizinců cestovní průkaz totožnosti odňat. Dne 21. 12. 2015 žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Dne 3. 3. 2016 podal žalobce Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Dne 7. 3. 2016 podal žalobce Krajskému ředitelství policie Ústeckého kraje žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žádné z těchto žádostí nebylo vyhověno.

2) Cestovní průkaz totožnosti

Podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá Ministerstvo vnitra na žádost cizince, **a)** který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem, byl-li mu na území povolen dlouhodobý pobyt, nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana

Evropské unie, **b)** kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b) nebo vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území podle zvláštního právního předpisu, pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu, nebo **c)** kterému bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území z důvodů podle § 33 odst. 1 písm. a) nebo b), pokud pobývá na území bez platného cestovního dokladu. Cizinci podle písmene a) se cestovní průkaz totožnosti vydá s dobou platnosti nejdéle na 180 dnů a s územní platností do všech států světa; cizinci podle písmene b) a c) s dobou platnosti nejdéle na 365 dnů a s územní platností do všech států světa.

Cestovní průkaz totožnosti lze podle § 114 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců na žádost cizince vydat, jsou-li – a to kumulativně – splněny následující podmínky: o cestovní průkaz totožnosti je žádáno za účelem vycestování z území (1. podmínka), cizinec nemá platný cestovní doklad (2. podmínka) a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem (3. podmínka) a cizinci byl na území povolen dlouhodobý pobyt nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie (4. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, není cestovní průkaz totožnosti podle § 114 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců možno vydat.

K prvé z těchto podmínek zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 12. 2016, čj. 2 Azs 250/2016-39, tento názor:

„[15] Jazykový výklad § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nenechává dle názoru Nejvyššího správního soudu prostor pro pochybnosti, že účelem neodmyslitelně spjatým s cestovním průkazem totožnosti vydávaným podle tohoto ustanovení je vycestování cizince z území České republiky, tj. jednorázová cesta mimo státní území. Cestovní průkaz totožnosti je dle vykládaného ustanovení vydáván na žádost cizince „k vycestování“. Úvaha krajského soudu a správních orgánů, že cizinec musí jako důvod žádosti tvrdit zamýšlené vycestování z České republiky, země svého dočasného pobytu, je proto zcela racionální a opodstatněná zněním právní normy. Tvrzení stěžovatele, že účelem cestovního průkazu je umožnit cizinci cestování obecně, nemá v dikci právní normy oporu, neboť ta nestanovuje, že jde o cestovní průkaz totožnosti k „cestování“, nýbrž k „vycestování“.

[16] Při zjišťování smyslu a účelu § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nemůže Nejvyšší správní soud nepřihlédnout k úmyslu zákonodárce. Stejně jako krajský soud proto zjišťoval, co je obsahem důvodové zprávy k zákonu o pobytu cizinců. Důvodová zpráva (dostupná např. z ASPI) uvádí: „Cestovní průkaz totožnosti bude vydáván k vycestování z území po ztrátě vlastního cestovního dokladu, kdy cizinec si nemůže zajistit vydání náhradního cestovního dokladu na území České republiky. Dále může být vydán k vycestování dětí ponechaných na území z důvodů např. hospitalizace.“ Z důvodové zprávy se dále podává, že „[d]oba platnosti cestovního průkazu totožnosti se u cizinců pobývajících na území, s výjimkou strpění pobytu, stanoví na 180 dnů z důvodu vytvoření časového předpokladu pro získání příslušného víza pro vycestování a též z důvodu požadavků uplatňovaných ze strany některých států na minimální časovou platnost cestovních dokladů“ (důraz přidán). Je tak zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo zajistit, aby cizinec, který hodlá opustit Českou republiku, avšak nemá cestovní doklad a objektivně si jej nemůže opatřit, měl možnost získat provizorní doklad. Smyslem právní úpravy mělo být nepochybně to, aby cizinec nezůstal

„uvězněn“ uvnitř hranic České republiky v důsledku ztráty cestovního dokladu (nebo jiného obdobného důvodu, např. jeho krádeže) bez možnosti její území legálně opustit. Poměrně dlouhá stoosmdesátidenní doba platnosti dokladu pak byla stanovena s cílem poskytnout cizinci dostatek času k vyřízení si víza pro onu konkrétní cestu, bylo-li by ho třeba.

[17] Nejvyšší správní soud proto souhlasí se závěrem krajského soudu, že „[j]estliže cizinec ve správním řízení netvrdí, že hodlá z území České republiky vycestovat, není naplněn zákonný předpoklad pro vydání cestovního průkazu totožnosti k vycestování podle § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců na území České republiky, neboť účelem tohoto dokladu je vycestování cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem.“

[18] Pokud stěžovatel svou žádost odůvodnil tím, že cestovní průkaz totožnosti potřebuje k vyřešení své pobytové situace, neboť žádá o udělení trvalého pobytu (k čemuž potřebuje doložit cestovní doklad), a současně uváděl, že nemá v úmyslu vycestovat z České republiky, nelze správním orgánům vytýkat, že neshledaly naplnění podmínek pro vydání požadovaného cestovního dokladu.“

V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjadřoval k tomuto znění § 114 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců: *„cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá policie na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem“*. Z podrobné rekapitulace je zřejmé, že vyslovený názor je použitelný také na rozhodné znění § 114 odst. 5 písm. a) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *„cestovní průkaz totožnosti k vycestování vydá ministerstvo na žádost cizince, který nemá platný cestovní doklad a nemůže si z důvodů nezávislých na jeho vůli opatřit cestovní doklad jiným způsobem ...“*.

V daném případě žalobce nijak neskrývá, že mu jde nikoli o vycestování z území, nýbrž – naopak – o získání stabilního statutu k pobývání na území. Žádost žalobce tudíž bylo možno zamítnout už pro nesplnění podmínky spočívající v účelu neodmyslitelně spjatém s cestovním průkazem totožnosti.

V přezkoumávané věci však žádost žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců nebyla zamítnuta pro nesplnění prvé, nýbrž pro nesplnění čtvrté z vyjmenovaných podmínek.

V rozhodnutí ze dne 8. 4. 2016, čj. OAM-8145-8/CD-2016, Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, uvedlo, že jmenovaný není cizincem, kterému byl na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Jmenovaný dne 21. 12. 2015 podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. O této žádosti však nebylo rozhodnuto a jmenovanému tak dosud nebyl přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie povolen. V důsledku této podané žádosti je jmenovaný oprávněn pobývat na území České republiky do pravomocného ukončení řízení o této žádosti, a to v souladu s § 87y zákona o pobytu cizinců, nicméně se jedná o oprávnění, které nastává ze zákona, ale nejedná se o povolený přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie v souladu s § 87b téhož zákona. Jmenovaný rovněž není v současné době cizincem,

kterému bylo uděleno vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území, ani mu nebylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu. V průběhu řízení bylo nepochybně prokázáno, že v případě jmenovaného nebyly splněny zákonné podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti stanovené v § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Jmenovaný nepobývá na území České republiky na základě žádného pobytového oprávnění, které by bylo možno podřadit znění ust. § 114 odst. 5 téhož zákona.

V rozhodnutí ze dne 19. 7. 2016, čj. MV-67263-4/SO-2016, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců uvedla, že účastník řízení pobývá na území České republiky na základě fikce pobytu podle § 87y zákona o pobytu cizinců, nikoliv na základě povoleného přechodného pobytu. Účelem tohoto specifického pobytového režimu cizince, tj. fikce pobytu, je pouze umožnění pobytu cizince na území České republiky do doby pravomocného rozhodnutí ve věci jeho žádosti, aniž by byl nucen území ČR opustit, a to právě v souladu s právem občanů Evropské unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, na které se účastník řízení odvolává. Komise se shoduje se správním orgánem I. stupně, že nelze vykládat oprávnění pobývat na území na základě § 87y zákona o pobytu cizinců tak, že účastník řízení bylo vydáno povolení k přechodnému pobytu. Samotné osvědčení oprávněnosti pobytu podle tohoto zákonného ustanovení neznámá, že žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu bude vyhověno. Komise konstatuje, že takovýto výklad rozhodně není projevem přepjatého formalismu, ale jde o zákonný postup správního orgánu I. stupně v souladu s § 2 odst. 1 správního řádu.

K tomu soud konstatuje, že podle § 87y věty první zákona o pobytu cizinců *rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný.* Čtvrtou podmínkou vydání cestovního průkazu totožnosti je, že cizinci byl na území povolen dlouhodobý pobyt nebo přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. I soud má za to, že výrazem „byl povolen pobyt“ nelze rozumět nic jiného než pravomocné vyhovění žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87b zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie – při splnění stanovených podmínek – toliko nabývá oprávnění pobývat na území České republiky (do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti). Účelem tohoto oprávnění nepochybně je pouze umožnit cizinci setrvat na území České republiky do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu. Řízení o takové žádosti může skončit různým způsobem, procesně nebo věcně; ani v případě věcného posouzení žádosti ovšem nemusí dojít k jejímu vyhovění. Soud se proto ztotožňuje se správními orgány v tom, že podání žádosti podle § 87b zákona o pobytu cizinců a probíhající řízení o ní nestačí ke splnění podmínky, že cizinci byl na území povolen přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie.

Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani fikce trvalého pobytu cizince narozeného na našem území podle § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, ani fikce platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu podle § 47 odst. 4 téhož zákona.

Na další otázky nahlíží soud takto: K žalobní námitce **a)**, která je koncipována naprosto obecně, soud – rovněž v obecné rovině – konstatuje, že nemá za to, že by v daném případě správní orgány porušily zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu) a zásady ochrany oprávněných zájmů jednotlivců a individuálního posouzení každé věci (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu). K žalobní námitce **b)** soud uvádí, že v § 114 zákona o pobytu cizinců jsou stanoveny podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti a v § 115 téhož zákona důvody pro nevydání (a odnětí) cestovního průkazu totožnosti. Jestliže nejsou splněny podmínky pro vydání cestovního průkazu totožnosti, správní orgán pochopitelně žádost cizince zamítne / cestovní průkaz totožnosti nevydá. Názor, že žádost cizince lze zamítnout / cestovní průkaz totožnosti nevydat pouze z důvodů upravených v § 115 zákona o pobytu cizinců, nemůže obstát: kdyby na splnění podmínek nezáleželo, zákonodárce by je v § 114 téhož zákona nestanovoval, jelikož je v předmětném ustanovení stanovil, jsou správní orgány oprávněny a povinny z jejich nesplnění vyvozovat právní následky. Žádost o vydání cestovního průkazu totožnosti je tedy možno zamítnout / cestovní průkaz totožnosti nevydat také v případě absence podmínky / podmínek stanovených v § 114 uvedeného zákona. Jiný výklad ustanovení § 114 zákona o pobytu cizinců považuje soud za nelogický a tudíž nesprávný. Žalobní námitku **c)** lze akceptovat v rozsahu, že žalovaná neměla žalobce odkazovat na podání žádosti u Policie ČR. Jedná se však o zcela okrajovou argumentaci („*Komise pro úplnost uvádí ...*“). V žádném případě proto nejde o vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. V rozsahu, že správní orgány si „přehazovaly“ žalobce jeden na druhého a ani jeden z nich si nepřišel kompetentní k vydání cestovního průkazu totožnosti, tuto žalobní námitku přijmout nelze, protože jak Ministerstvo vnitra, tak Policie ČR o podaných žádostech meritorně rozhodly (viz výše). Tvrzení žalobce pod písmenem **d)** žaloby představuje podle názoru soudu jen pouhé konstatování.

K námitce, že výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje konkrétní ustanovení zákona o pobytu cizinců, podle kterého byla žádost podána a podle kterého byla zamítnuta, kterážto námitka byla uplatněna při jednání před soudem dne 24. 5. 2017, soud konstatuje, že ji nepovažuje za konkretizaci námitky uvedené v části II. pod písmenem b) žaloby, nýbrž za opožděně a tudíž nepřipustně uplatněný další žalobní bod (srov. zásadu koncentrace řízení zakotvenou v § 71 odst. 2 větě třetí s. ř. s.).

3) Žalobcova situace

Podle správních orgánů a zdejšího soudu z výše uvedených důvodů nelze žádosti žalobce o vydání cestovního průkazu totožnosti podle § 114 odst. 5 zákona o pobytu cizinců vyhovět a podle správních orgánů řízení o jeho žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie je nutno zastavit, protože žalobce nepředložil cestovní doklad [za nějž se podle § 108 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců považuje i cestovní průkaz totožnosti].

Žalobcova situace se jeví jako začarovaný kruh; výrazu „jeví se“ je tu použito proto, že v řízení o žalobě vedené pod sp. zn. 30A 131/2016 se zdejší soud zabýval toliko cestovním

průkazem totožnosti a nemůže se tudíž závazně vyjadřovat k dalším aspektům žalobcova případu.

Žalobce se dovolává zejména nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, a ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. 19/98.

V žalobcově případě považuje zdejší soud za velmi inspirativní rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2008, čj. 7 As 21/2008-101.

Názor Nejvyššího správního soudu je shrnut do této právní věty: *„Použit správního uvážení lze pouze v případech, kdy toto oprávnění zákon správnímu orgánu přiznává, a to pouze způsobem a v mezích zákonem stanovených. Výjimečně však, zejména tehdy, má-li uplatnění správního uvážení vést ke zmírnění tak neúnosně tvrdých dopadů zákonné úpravy na fyzickou či právnickou osobu, že by jejich uplatnění bylo v rozporu s principy, na nichž je založen ústavní řád, může zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení být obsaženo v zákoně toliko implicitně, a tedy zpravidla vyplývat z povahy a podstaty příslušné právní regulace.“.*

V odůvodnění uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu se mimo jiné uvádí: *„Správní orgány nejsou nadány pravomocí posoudit zákonnost či ústavnost právních předpisů, které mají povinnost aplikovat. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že na daný případ dopadá určitý právní předpis, je zásadně povinen jej aplikovat i za situace, že je přesvědčen o jeho protizákonnosti nebo dokonce protiústavnosti. Výjimkou z tohoto pravidla by mohly být jen mimořádné okolnosti dotýkající se principu materiálního právního státu, zejména to, že aplikací uvedeného právního předpisu by se správní orgán dopustil jednání, které by bylo v rozporu s principy lidskosti. Správní orgány jsou však na druhou stranu, jako všechny orgány aplikující právní předpisy, povinny vykládat právní předpisy a jejich jednotlivá ustanovení ústavně konformně, což znamená, že pokud existují dvě nebo více možných interpretací daného ustanovení, přičemž některé jsou v souladu s ústavními zákony a mezinárodními smlouvami podle čl. 10 Ústavy a jiné nikoli, je správní orgán povinen zvolit a aplikovat takový výklad, který je ústavně konformní (viz nález Ústavního soudu ze dne 9. 9. 1999, sp. zn. IV. ÚS 202/99). Ústavně konformní výklad rozhodného právního předpisu u stěžovatele nevede k závěru, že by v případech typově odpovídajících jeho věci bylo třeba z povahy a podstaty příslušné zákonné úpravy dovozovat implicitní zmocnění ke „zmírňujícímu“ správnímu uvážení. Takové implicitní zmocnění připadá v úvahu pouze výjimečně, a to tehdy, kdyby jeho neuplatnění znamenalo narušení principů materiálního právního státu. Tak by tomu obecně vzato mohlo být i v případech, kdy by hrozil zásah do rodinného života dotčené osoby. Rozhodně však ne v případech typově srovnatelných s případem stěžovatele.“.*

Uvedená výjimka tedy znamená, že správní orgán je – zcela výjimečně – oprávněn / povinen rozhodnout (resp. soud je – opět zcela výjimečně – oprávněn / povinen zavázat správní orgán, aby rozhodl) jinak, než jak by vyplývalo z doslovného znění zákona (nebo jiného právního předpisu).

Otázkou tudíž je, v kterém místě by eventuálně bylo možné výše se jevící „začarovaný kruh“ prolomit.

Senát 30A zdejšího soudu je přesvědčen, že k průlomu nemůže dojít u rozhodnutí o žádosti o vydání cestovního průkazu totožnosti. Důvodem tu je, že podmínkou *sine qua non* pro vydání tohoto průkazu je, že o cestovní průkaz totožnosti je žádáno za účelem vycestování z území. Jedná se o pojmovou náležitost uvedeného průkazu, jejíž vypuštění by naprosto znevážilo tento institut – v další argumentaci se odkazuje na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2016, čj. 2 Azs 250/2016-39.

Naproti tomu má senát 30A zdejšího soudu za to, že určitý prostor by se mohl najít u rozhodování o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie. Podle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je rodinný příslušník povinen předložit náležitosti podle § 87a odst. 2, s výjimkou náležitosti podle § 87a odst. 2 písm. b) a doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.* Ve smyslu § 87a odst. 2 téhož zákona *k žádosti o vydání potvrzení o přechodném pobytu na území občan Evropské unie předloží a) cestovní doklad, ..., c) fotografie, d) doklad o zdravotním pojištění; to neplatí, je-li účelem pobytu zaměstnání, podnikání nebo jiná výdělečná činnost, a e) doklad o zajištění ubytování na území.*

Je na místě zamyslet se nad tím, zda je nutno za úplně všech okolností trvat na předložení platného cestovního dokladu. Cestovní doklad je upraven v hlavě IX části první zákona o pobytu cizinců (§ 108 až 117). Ve smyslu § 108 odst. 1 zákona o pobytu cizinců *se za cestovní doklad pro účely tohoto zákona považuje a) veřejná listina, která je jako cestovní doklad uznána Českou republikou, b) veřejná listina, která splňuje podmínky podle odstavce 2, c) průkaz totožnosti občana Evropské unie, d) cizinecký pas s územní platností do všech států světa, e) cestovní průkaz totožnosti, nebo f) cestovní doklad vydaný Českou republikou na základě mezinárodní smlouvy, g) náhradní cestovní doklad Evropské unie, ...* Podle § 108 odst. 2 téhož zákona *za cestovní doklad podle odstavce 1 písm. b) lze pro účely tohoto zákona uznat veřejnou listinu vydanou cizím státem za účelem cestování do zahraničí, pokud z hlediska jejího provedení a jazyka, v němž jsou uvedeny údaje, odpovídá mezinárodním zvyklostem, její územní platnost zahrnuje území a lze z ní zjistit a) údaje o státním občanství cizince, b) údaje o jeho totožnosti, c) fotografii držitele, d) údaj o době platnosti.*

Cestovním dokladem se zde bezpochyby rozumí platný cestovní doklad (srov. i § 108 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Ustanovení § 108 zákona o pobytu cizinců tak zejména upravuje, co se za cestovní doklad považuje, umožňuje posoudit, zda předloženou veřejnou listinu vydanou cizím státem lze uznat za cestovní doklad, a (nepřímo) stanovuje, ke zjištění kterých informací cestovní doklad slouží. Zakotvuje tedy určitý prostor pro správní uvážení. V tom lze spatřovat jistou příležitost k rozetnutí „bludného kruhu“. Kdyby se tudíž v daném případě prokázalo, že žalobce si nemůže z důvodů nezávislých na své vůli opatřit nový cestovní doklad Ukrajiny, pak by se podle názoru senátu 30A Krajského soudu v Plzni mohlo uvažovat o tom, zda – jelikož orgány státní moci České republiky mají k dispozici údaje o žalobcově státním občanství a jeho totožnosti – by vzhledem k okolnostem případu nebylo v řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana

Evropské unie možno v limitech vytvořených judikaturou správních soudů a Ústavního soudu výjimečně buď za předložený cestovní doklad uznat původní cestovní doklad Ukrajiny či odňatý cestovní průkaz totožnosti, anebo od podmínky předložení (platného) cestovního dokladu upustit.

VI. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 24. května 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková